

[Paul Thomsen.]

skal tilgodeses: den enkelte, som skal skafes ind i arbejdet, og arbejdet, som mangler den enkelte. Nu er det så heldigt, at som den enkeltes evner er uensartede, har erhvervslivet brug for en uensartet uddannelse. Kunsten bliver så at finde frem til en uddannelse, som dækker erhvervslivets behov, ved at den enkeltes evner udnyttes på den rigtige plads. Hertil skulle udbygningen af ungdomsskolen bl. a. tjene. Vi havde gerne set, at man ved at gennemføre et 8. og 9. skoleår for den praktiske linje i folkeskolen havde givet eleverne mere lighed med de boglige linjer, så de havde fået større modenhed, flere almene kundskaber, en bedre forberedelse til det valg af fremtid, som de skal træffe. Men jeg håber nu, at de, der skal føre ungdomsskolen ud i livet, må have den lykke at forstå, at samtidig med at der peges frem mod en stilling i erhvervslivet, skal der også gives den almene viden, som skal danne grundlaget for arbejdet, og som fortæller, at mennesket ikke blot har et legeme, men også en sjæl.

Den trinvis opbygning, der er forudsat i det fremsatte lovforslag om de ufaglærtes uddannelse, skulle give gode muligheder for at nå et resultat. Men når den højtærede arbejdsminister i sin fremsættelsestale går ud fra, at tilbuddet om en erhvervs-mæssig uddannelse af ufaglærte arbejdere først og fremmest retter sig mod arbejdere oppe i tyverne, så erkender jeg vel, at det i øjeblikket, da der ikke har været noget tilbud hidtil, er rigtigt, men det skulle ikke gerne blive ved at være sådan. Jeg ved godt, at de arbejdstekniske skoler har den erfaring, at det er arbejdere omkring de 30 år, som melder sig til kursus, men det er jo ofte folk, som vil være formænd, som melder sig, medens der altså nu skulle være tale om et tilbud til alle. Derfor må det vel blive sådan, at når det første behov er møttet, vil man netop kunne arbejde med den trinvis uddannelse ved ungdomsskolerne over de arbejdstekniske ungdoms-

skoler, som jeg vender tilbage til om lidt, til de forskelligartede kursus for ufaglærte arbejdere, som lovforslaget opererer med.

Disse betragtninger giver mig anledning til at spørge, om det ikke var rimeligt i langt højere grad, end de nu fremsatte lovforslag giver udtryk for, at koordinere uddannelsen. Vi har jo en sand syndflod af forskelligartede uddannelsesformer. Næsten hvert eneste ministerium har sine: forsvarsministeriet, handelsministeriet, selvfølgelig undervisningsministeriet, landbrugsministeriet, indenrigsministeriet, socialministeriet og her arbejdsministeriet; og inden for ministerierne har man igen en opdeling som her, hvor man har det ifølge arbejdsløshedslovens § 32 oprettede kursusnavn, ungdomsudvalget for de arbejdstekniske ungdomsskoler og nu et uddannelsesråd. Er det næsten ikke for meget af det gode?

Jeg ser i den betænkning, som ligger til grund for lovforslaget, at man ikke finder tiden inde til etablering af fælles uddannelse for faglærte og ufaglærte, og jeg forstår den betragtning, fordi der stadig må tillægges den længere håndværkeruddannelse, mesterlæren, en afgørende betydning, men jeg har dog med interesse lyttet til de betragtninger, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen har fremsat om en speciel uddannelse for de 16—17-årige, og mener, at de fortjener en dybtgående overvejelse i et udvalg.

I det hele taget vil jeg gerne henstille, at man i det kommende udvalg foretager en tilbunds-gående undersøgelse af, om det ikke skulle være muligt at finde frem til den forenkling, som en fælles lov og en fælles administration vil give.

Må jeg i denne forbindelse sige, at jeg synes, at det foreslåede uddannelsesråd er alt for stort. Tyve mennesker, sådan som det ærede medlem hr. Peter Ravn nævnede, vil næsten aldrig kunne mødes, og mødes de, er de så mange, at arbejdet ikke vil få den intensive karakter, som det skulle. Jeg tror, at et betydelig mindre udvalg ville være tilstrækkeligt. En repræsentant